

τὴν τάξιν ἔφορος τοῦ Ἀμαλίου, κατασταθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐγκρίτου πολιτικοῦ ἀνδρός, εἶνε σήμερον ὁ κύριος Γεώργιος Κοζάκης Ευπάλδος, υἱὸς τοῦ πρώτου τοῦ καταστήματος ἐφόρου. Ἐν τῷ κ. Κοζάκη τὸ ἄσυλον εὖρεν ἄξιον μιμητὴν τῶν πατρικῶν καὶ πεφωτισμένων φροντίδων, δι' ὧν οἱ διακεκριμένοι αὐτοῦ προκατοχοὶ συνέτρεξαν τὸ κατὰστίμα καὶ προήγαγον τὴν δικαίαν αὐτοῦ φήμην. Μνημονεύων ἐπίσης τοῦ γραμματέως τοῦ ὄρφανοτροφείου κυρίου Δημητρίου Καρασπύρου ἐκπληρῶ ἔργον δικαιοσύνης· τὸ ὄνομα αὐτοῦ συνήνησα μετ' ἀδελφείπων ἐγκωμίων ἐν ταῖς ἐκθέσεσι πάντων τῶν παρελθόντων ἐνιαυτῶν. Ὅταν δὲ ἀνὴρ οἷος ὁ Ζαΐμης ἐτίμα διὰ τῆς εὐμενοῦς αὐτοῦ μνείας τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἐργαζομένους, ἠδύνατό τις νὰ ἦ βέβαιος ὅτι οἱ εὐφήμως μνημονεῦόμενοι ἦσαν κατὰ πάντα ἄξιοι τῆς τοιαύτης τιμῆς.

Δὲν γνωρίζω τῇ ἀληθείᾳ πῶς πρέπει νὰ δηλώσω, ὡς ἀπλοῦν μέλος τῆς κοινωνίας, τὴν εὐγνωμοσύνην ἣν ἕκαστος ὀφείλει εἰς τοὺς μητρικοὺς ὑπὲρ τοῦ καταστήματος κόπους τῶν κυριῶν τῶν ἀποτελουσῶν τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Ἀμαλίου. Αἱ μεμαρτυρημένοι αὐτῶν ὑπηρεσίαι εἰσὶ βεβαίως ὑπέρτεροι πάσης χάριτος προσηκούσης αὐταῖς καὶ ὁμολογουμένης. Ἐνῶ φιθυρίζομεν μετ' εὐλαβοῦς τιμῆς τὰ ὀνόματα τῶν ἀπελθουσῶν ἐκ τοῦ κόσμου, ἡ μνήμη τῶν ὁποίων ὑπερβαίνει τὸν στενὸν τοῦ καταστήματος κύκλον, ἔχομεν διὰ τὰς ἀφιερωσάσας τὴν ἀνεσιν αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ φιλανθρωποῦ ἔργου λόγους βαθείας εὐχαριστήσεως καὶ τιμῆς. Ἄς ὁμολογηθῇ ἀνυποκρίτως ὅτι ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν καὶ ἐν τῷ σταδίῳ τῆς εὐποιητικῆς ἐργασίας, αἱ γυναῖκες ὑπερῆκόντισαν κατὰ πολὺ τοὺς ἄνδρας. Εἶδομεν τί κατάρθρωσαν διὰ τοῦ « Ἀμαλίου » καὶ τοῦ « Εὐαγγελισμοῦ », θὰ ἴδωμεν τί ἐπέτυχον διὰ τοῦ « Ἐργαστηρίου τῶν ἀπόρων γυναικῶν. » Ἄλλ' ὅτι βλέπομεν δὲν εἶνε καὶ τὸ μόνον ἀγαθὸν ὅπερ ὀφείλεται εἰς τὴν πρόνοιαν καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν Ἀθίδων δεσποινῶν, τὰς εὐγενεῖς τῶν ὁποίων προθέσεις ἐνισχύει τὸ παράδειγμα καὶ ἡ ἐνθάρρυνσις τῆς Βασιλίσσης. Βύτυχεις ἐκεῖνοι ὅστινες εὐνοηθέντες ὑπὸ τῆς μοῖρας ἀπέκτησαν τὰ μέσα νὰ θεραπεύωσι τὰς εὐγενεῖς τῆς καρδίας των κλίσεις, ἀποδεκνόντες οὕτω τὸ δίκαιον τῆς τοιαύτης εὐνοίας. Ἡ εὐδαιμονία ἧς ἀπολαμβάνουσιν ὅτε παρέχεται αὐτοῖς ἡ εὐκαιρία νὰ ὑποκατασταθῶσιν εἰς πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, εὐεργετοῦντες τοὺς δυστυχεῖς ὁμοίους των, εἶνε βεβαίως ἕκτακτος προνομία ἐπιδαφιλευθεῖσα αὐτοῖς ὑπὸ τῆς τύχης· τοιοῦτον ὑπέρτατον εὐτύχημα δὲν ἐδόθη εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅσῳ καὶ ἂν οὗτοι ἐγεννήθησαν ἄξιοι αὐτοῦ.

Εἰς τὰς ἀνυχηρὰς ἐρήμους ἔθηκεν ἡ φύσις ἀπὸ ἀποστάσεως εἰς ἀπόστασιν ὁροσερὰς δάσεις. . . Ἡ πρόνοια τοῦ ἀνθρώπου σκοποῦσα νὰ παραμυθήσῃ τοὺς ὀδοιπόρους τῆς ζωῆς ἴδρυσεν ἐν τῷ βίῳ

δάσεις φιλανθρωπίας ἐν αἷς διψαλέοι καὶ κατάκοποι διαβάται, ὀφείλοντες νὰ βαδίσωσι τὸν πεπωμένον δρόμον των, ἀνακουφίζουσι τὴν κόπωσίν των, ὁροσιζοῦσι τὰ φλέγοντα χεῖλη των, καὶ λημονοῦντες πρὸς στιγμὴν τὰ παρελθόντα δεινὰ ἀντλοῦσι νέας δυνάμεις διὰ τὰ ἐπεργόμενα. . . Τὸ Ἀμαλίειον ὄρφανοτροφεῖον εἶνε ὅστις φιλανθρωπίας ἐν τῷ δρόμῳ τῆς ζωῆς. . . Ὅσῳ δεινότεραι εἶνε αἱ συμφοραὶ αἱ μαστιζοῦσαι τὰ θύματα τῆς ὄρφανίας τοσοῦτῳ λαμπρότερα ἀναδεικνύεται ἡ θεία ἀποστολή, ἣν εὐρέως καὶ ἐπιτυχῶς ἐπιτελεῖ ἐν τῇ κοινωνίᾳ μας τὸ ἄριστον καὶ πρότυπον τοῦτο ἄσυλον, ὅπερ ἐθεμελίωσε καὶ ἐπιμελεῖται ἡ γυνὴ μαχομένη κατὰ τῆς βιωτικῆς κακοδαιμονίας ὑπὸ τὴν εὐγενῆ σημαίαν τοῦ « λάθε εὐεργετοῦσα. »

ΣΠΥΡΙΑΔΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ

ΣΠΟΥΔΑΣΤΟῦ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ

Ε'.

(Συνέχεια ἴδε σελ. 450).

Κέρδη καὶ ζημίαι περιηγητῶν. — Νέα ἔκδοσις τοῦ ἐνυπνίου τοῦ Λουκιανοῦ. — Ρῆνος καὶ Ζυρίχη. — Τήρησις ὑποσχέσεως καὶ ἀναχώρησις ἐκ Φραγκφούρτης. — Σιδηροδρομικαὶ ἄμαξαι διὰ τοὺς μὴ κεντρικῶν. — Ὁ συνοδὸς μου. — Κλασικαὶ ἀναμνήσεις. — Συντηρητικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἀναστήματα Χοχενζόλερν. — Ἡ ἥλιος καθ' ὁδὸν πρὸς τὸ Basel. — Ὁ Ρῆνος κρατᾷ τὸν λόγον του. — Ὁλίγα σημειώσεως περὶ Basel. — Οἱ ἔλθοι ἀξιωματικοί. — Δύο ἔχθροὶ ἀδελφωμένοι εἰς ἓν στόμα. — Ἡ τελωνειακὴ ἐπιθεώρησις. — Εἰς ποῖον εἶδος πτηνοῦ μεταβάλλονται μαγικῶς τὰ σιγάρα τῆς Ἀβάνας. — Καφὲς ἐν τῷ σταθμῷ. — Μέλι καὶ βούτυρον, διάκρισις καὶ ἀδιακρισία. — Ἀπὸ Basel εἰς Ζυρίχην. — Τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα ἐν Ἐλβετίᾳ. — Σήραγγες Ἰλπεων καὶ τοπεῖα. — Ἀφίξις εἰς Ζυρίχην καὶ ἀξιώσεις περὶ Ἀθηνῶν. — Ἡ κατάστασις τῶν ξενοδοχείων. — Ἀγῶνες περὶ ὕδατος.

Ὁ προτιμῶν νὰ ταξιδεύῃ διὰ τῶν ἀμαξοτοχιῶν τῆς νυκτός, ἂν δὲν εἶνε ἐκ τῶν δυναμένων ν' ἀπολαύσῃ τῶν ἀναπαύσεων, ἄς αἱ κλιναγωγοὶ ἄμαξαι (Wagons-lits) παρέχουσι τοῖς ταξειδιώταις, δύναται οὕτω περίπου νὰ καταστρώσῃ τὴν μερίδα τῶν κερδῶν καὶ ζημιῶν ἐν τῷ περιηγητικῷ του σημειωματαρίῳ :

ΚΕΡΔΗ

α) οἰκονομία τοῦ τιμήματος τῆς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ διανυκτερεύσεως.

β) οἰκονομία χρόνου καὶ ἀποστάσεως, μὴ θυσιαζομένου καθ' ὁδὸν ἐπὶ ματαίῳ τοῦ διὰ περιηγητικούς σκοποὺς ἀποκλειστικῶς χρησιμοποίητέου φωτὸς τῆς ἡμέρας.

ΖΗΜΙΑ

α) κκουχία καὶ ὕπνου ἀνεπάρκεια.

β) στέρησις τῆς θέας τῶν τοποθεσιῶν, δι' ὧν διέρχεται ὁ σιδηρόδρομος.

Ὁ κατάλογος ἦν λίαν εὐγλωττος ἀμφοτέρωθεν,

ἡ δὲ ἀπόφασίς μου ἐπὶ πολὺ ἐκυμαίνατο, προκειμένου μάλιστα νὰ ταξειδεύσω παραλλήλως πρὸς τὸν Ρήνον ἐπὶ ὀκτώωρον καὶ πλέον. Ἐπασχον λοιπὸν ὅτι ὁ Λουκιανὸς ἐν τῷ ἐντυπῖφ του, ἢ τοῦλάχιστον παρόμοιόν τι . . . καθ' ὅσον δὲν ἐχοιμώμην. Διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν αἱ μαγευτικαὶ τοῦ Ρήνου ὄχθαι μ' ἐκάλουν ν' ἀναχωρήσω τὸ πρῶτ' ἐκ Φραγκφούρτης, ἀφ' ἐτέρουδὲ αἱ τῆ ἐπιούσῃ τελούμεναι ἐν Ζυρίχῃ ἑορταὶ μ' ἐδίαζον νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς νυκτός, ὅπως χρησιμοποίησω τὴν ἡμέραν ἐκεῖ. Καὶ ὁ μὲν γέρων Ρήνος μεταβληθεὶς εἰς θελκτικὸν ξανθὸν νεανίαν μοὶ ἐδείκνυεν ὑπερηφάνως τῶν ὀχθῶν του τὸν πράσινον τάπητα καὶ τοῦ βέυματός του τὴν μεγαλοπρέπειαν, εἶτα δὲ, ἀφ' ἑνὸς μὲν μετὰ μειδιάματος τὴν ἀπαλλὴν τοῦ ξενοδοχείου κλίνην, ἧς ἤθελον στερηθῆ ἂν ἀνεχώρουν τῆ ἑσπέρα ἐκείνη, ἀφ' ἐτέρου μὲ συναφρωμένον πρόσωπον τὴν ἄμαξαν τοῦ σιδηροδρόμου ταλαντευομένην καὶ ταλανίζουσάν με, ἐμὲ δ' ἀναπηδῶντα τοῦ καθίσματος εἰς πᾶσαν ἰσχυρὰν δόνησιν καὶ διακόπτοντα αἰφνιδίως τὸν ὕπνον μου, ὃν εἶτα ἐπανελάμβανον μὲ ὄρθιον τὸ σῶμα ἕνεκα τῆς συρροῆς τῶν ἐπιβατῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους κρεμαμένην, ὡς τι ἐκκρεμές, ἐν ρυθμῷ πρὸς τοὺς θορυβωδῶς ἀνα πᾶσαν τὴν εἰσπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν συρίζοντας μυκτῆρας. Ἡ δὲ Ζυρίχῃ νεᾶνις ροδοπάρειος, εὐσαρκος ὡς ὁ τυρὸς τῆς, καὶ ἀφρόεσσα, ὡς ὁ ζυθὸς τῆς, μετὰ τὴν ξανθὴν κόμην λυτὴν εἰς τοὺς ὤμους τῆς, ἀφελὴς ὡς αἱ ποιμενίδες τοῦ καντονίου τῆς καὶ γλυκεῖα ὅσον ἡ πολιτικὴ τῆς ἐλευθερία, μοὶ ἐδείκνυε τὴν ἐκθεσίαν τῆς καὶ τοὺς ἐκθέτας αὐτῆς ἑορτάζοντας τῆ ἐπιούσῃ καὶ μ' ἐκάλει εἰς τὰς ἑορτάς ταύτας μὲ γλυκὴν μειδιάμα ὑποσχομένη νὰ μὴ στερηθῶ καὶ τοῦ θεάματος τοῦ Ρήνου, ὃν καὶ ἂν νυκτός ἐταξείδευον, πάλιν θ' ἀπελάμβανον ἅμα τῇ ἡοῖ ἐπὶ διάστημα ἀρκετὸν, ἐξυμνοῦσά μοι δὲ τὴν χρόνου καὶ χρήματος οἰκονομίαν.

Ἐνῷ λοιπὸν ἐγὼ ἐπὶ τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτου καὶ τοῦ σιδηροδρομικοῦ ὁρομολογίου κύπτων ἀμπεταλαντευομένη, ἡ Ζυρίχῃ αὐστηρὸν περιδουθεῖσα ὕφος μοὶ ὑπενθύμισε τὴν περὶ ὥραν 9 τῆς νυκτός εἰς σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ὀρισθεῖσαν συνέντευξίν μου. . . μετὰ τοῦ ἀναγνώστου τῆς « Ἐστίας! » Ἡ τήρησις τῆς ὑποσχέσεώς μου ἔκλινε τὴν πλάστιγγα πρὸς τὴν διὰ τῆς νυκτερινῆς ἀμαξοστοιχίας ἀναχώρησίν μου. Καὶ ἡ Ζυρίχῃ μειδιάσασα προσέβλεψε θριαμβευτικῶς τὸν Ρήνον, ὅστις κεχλωμένος ἀπεσύρθη ἐκπέμπων ἀτμούς ἐκ τῆς εἰς τὰ στήθη του βραζούσης ὀργῆς καὶ ἀπειλῶν νὰ καλυφθῆ μέχρι πρωΐας ὄλος δι' οὐίγλης. Ἐγὼ δὲ λαβὼν πλέον ὀριστικῶς τὴν ἀπόφασιν νὰ καταλίπω τῇ αὐτῇ ἑσπέρᾳ τὴν Φραγκφούρτην συνεσκεύασα τὰς ἀποσκευὰς μου, καὶ ἔφθασα εἰς τὸν σταθμὸν ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἀμαξοστοιχίας, σπεύδων νὰ φανῶ συνεπῆς πρὸς τὸν λόγον μου.

Μετ' ὀλίγον, πληρώσας τὸ μέχρι Basel εἰσπήριόν μου, κατελάμβανον θέσιν ἐν τῇ ἀμάξῃ τῶν μὴ καπνίζόντων, μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι μετὰ ξὺ ἀνδρῶν Γερμανῶν, οἵτινες ὅσον πτωχοὶ καὶ ἂν εἶνε προτιμῶσι νὰ καπνίσωσι σιγάρα ἐκ καρυφύλλων ἢ νὰ στερηθῶσι τοῦ καπνίσματος, ὀλίγοι θὰ ἦσαν οἱ ἀποφασίσοντες νὰ εἰσελθῶσιν ἐκεῖ ὅπου ἀπαγορεύεται τοῦτο, καὶ οὕτω θὰ ἐταξείδευον ἀνετώτερον πως, ἂν μὴ μόνος. Οἴμοι! δὲν ἦσαν φαίνεται ὀλίγοι οἱ τὴν αὐτὴν ποιήσαντες σκέψιν. Διότι διαρκῶς μὲν ἤκουον φωνὰς ἀπαιτούσας παρὰ τοῦ ὁδηγοῦ (conducteur) διαμέρισμα τῶν μὴ καπνίζόντων, συχὰ δ' ἔβλεπον τὸν σκαῖον αὐτὸν ὑπάλληλον ἀνοίγοντα τὴν θύραν καὶ στιβάζοντα τοιοῦτους ἀπαιτητάς εἰς τὸ διαμέρισμα, οὗ τὴν γωνίαν εἶχον ἐγὼ καταλάβει. Εἶχε λοιπὸν καταντήσει ἀληθῆς μαρτύριον δι' ἐμὲ ἡ ἐξῆς λακωνικὴ ἐρωταπόκρισις:

— Nichtraucher ?

— Hier, mein Herr.

Καὶ ἠνοίγετο ἀσπλάγχχνος ἡ θύρα μου καὶ εἰσήγοντο παράδοξοι μορφαὶ ἐντὸς τῆς ἀμάξης. Ἡ εἰκὼν τοῦ Ρήνου ἐπεφάνη μοι εἰρωνικὴ καὶ πρὸς στιγμὴν πικρὰ μεταμέλεια ἐξηγγέρθη ἐντὸς μου. Ἄλλὰ βλέμμα ἐπὶ τοῦ εἰσιτηρίου μου ἀνέμνησέ μοι, ὅτι πρὸ τῶν τετελεσμένων γεγονότων ἡ μόνη καταφυγὴ εἶνε ἡ ἐγκαρτέρησις, καὶ οὕτως ἀπεφάσισα νὰ συμμορφωθῶ ταῖς περιστάσεσι καὶ νὰ ὑποκύψω εἰς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ πεπρωμένου. Ὅπλισθεὶς λοιπὸν μὲ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἠτένισα ψυχρῶς τοὺς γείτονάς μου καὶ ἠρξάμην φυσιογνωμικῶν μελετῶν ἐπ' αὐτῶν.

Ὁ ἀπέναντί μου καθήμενος, ἀγνωστὸν διατί, μοὶ ἐνέπνευσε ἀμέσως ἐξ ἀρχῆς ἐμπιστοσύνην καὶ ἀσφαλισθεὶς ἀπὸ τούτου ἐξήτασα μετὰ προσοχῆς τὸν παρακαθήμενόν μου, ὅστις ἀφ' ἧς ὥρας ἦλθεν ἐκινεῖτο ἀδιακόπως καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνέπεμπε τὴν βραχειὰν ἐκείνην βήχα, ἣν οἱ ψάλται συνειθίζουσι πρὶν ἄρξωνται τοῦ ἔσματος, προσεπάθει δὲ διὰ μικρῶν μετακινήσεων νὰ κερδίσῃ ὀλίγον τόπον ἢ νὰ τοποθετηθῆ ἀναπαυτικώτερον, καὶ ὅλα ταῦτα ἐποίει μὲ κεκλεισμένους ὀφθαλμούς, ὡσεὶ εὐρίσκετο εἰς τὸν πρόλογον βαθέος ὕπνου. Πάντα τὰ ὑποπτα ταῦτα φαινόμενα ἐγέννησαν ἐν ἐμοὶ δυσπιστίαν καὶ φυσικῶς προητοιμαζόμεν ν' ἀμυνθῶ κατὰ πάσης ἐπιθέσεως. Ἐν τούτῳ ἡ ἀτμομηχανὴ ἐσύριξε καὶ ἐξέκινήσαμεν.

Εἰς τὸν συριγμὸν ἐκείνον ὁ συνοδὸς μου ἠνέφθε διὰ μιᾶς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἅμα τῇ ἐκκινήσει ἀνακαθίσας ἐστράφη πρὸς με καὶ μ' ἐκαλησπέρισε φιλικώτατα. Ρίγος διέτρεξε τὰ μέλη μου. Ἦδη κατέβαινον, ὅτι ὅλον ἐκεῖνο τὸ προσπεποιημένον αὐτοῦ νυσταλέον ὕφος, οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν σύνταξιν δυνάμεων πρὸς φλυαρικὴν ἐπίθεσιν. Αἱ τίγρεις πρὶν ἐφορμήσωσι συσπειροῦνται, καὶ διὰ τοῦτο ἐπερίμενον λυσσαλέαν τὴν ἔφοδον. Καὶ

δὲν ἠπατήθη. Διότι ἀμέσως κύψας πρὸς τὸ οὖς μου :

— Πολλοὺς μᾶς ἔβαλεν ἐδῶ ὁ ὀδηγός, μοι ἐφιθύρισεν ἐμπιστευτικῶς.

Ἐκίνησα τὴν κεφαλὴν ἐλευσιολογῶν τὴν τύχην μου μᾶλλον ἢ συμφάσκων. Καὶ ἐκεῖνος περιέργως, φαίνεται, ν' ἀκούσῃ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς μου, μοι ἐξεβίασεν ἀπόκρισιν διὰ τῆς περὶ τῆς πατρίδος μου ἐρωτήσεώς του. Ἄγνοῶ πῶς τόσον ἐλαφρῶς ἀπεφάσισα νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἶμαι ἐξ Ἑλλάδος, ἐνῶ ἐγνώριζον καλῶς, ὅτι καὶ οἱ χυδαιότεροι τῶν Γερμανῶν ὑποκρίνονται, ὅτι τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος ἡμῶν διεγείρει ἐν αὐτοῖς κλασικὰς ἀναμνήσεις! Καὶ ὄντως δὲν εἶχον ἔτι προφέρει τὴν ἀπόκρισίν μου, ὅτε τὸν ἀκούω :

— Μπα· ζι· λούς ποτ' ἐν ἐν Θουλέ πί· σὸς ἔστ' αἴς Ἄϊδου, θινεέσκουζα τωῖ εὐ κούρεε δῶκ' ἐκ· πῶω· μα κηριῖζου.

Γέλωσ ἀκράτητος ἀπὸ μέσης καρδίας μὲ κατέλαβεν ἀγνωρίσαντα ὑπὸ τὴν ἐξάμβλωσιν τὴν γνωστὴν ἄνοστον εἰς ἀρχαίαν ἑλληνικὴν μεταφρασὴν ποιηματίου τοῦ Göthe, (4) ἦν οἱ φοιτηταὶ ἄδουσι· παρὰ πότον. Ὁ δὲ συνοδός μου ἐκλαθὼν τὸν γέλωτα ὡς ἐπιδοκιμασίαν.

— Κᾶ· λὸς κᾶγα· θὸς, προσέθηκεν ἐναβρυνόμενος ἐπὶ ταῖς γνώσεσί του, αἵτινες ἐδῶ ἀκριβῶς ἐτελείωνον πρὸς μεγάλην μου χαρὰν.

Τὸ ἀστεῖον τοῦτο προσομίον τῆς γνωριμίας ἡμῶν ἔσχε δύο ἀποτελέσματα· πρῶτον μὲν νὰ μοῦ ἀποδιώξῃ τὸν ὕπνον, εἶτα δὲ νὰ μοῦ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον περὶ τοῦ ἐπιδρομέως τούτου ἐναντίον τῆς ἡσυχίας μου. Καὶ ἔμαθα λοιπὸν χωρὶς νὰ ἐρωτήσω πολὺ, ὅτι κατήγετο ἐκ Πομμερανίας, ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὸ νῦν τῷ Βίσμαρκ ἀνήκον Varzin, ὅπερ ἦτο ἰδιαιτέρα τιμὴ δι' αὐτόν, ὡς ἐδείκνυε τοῦλάχιστον, ὅτι ἐφοίτησε μετὰ τὰς γυμνασιακάς του σπουδὰς εἰς τὴν ἀνωτέραν ἀγρονομικὴν σχολὴν καὶ ὅτι μετὰ τὸ πέρασ τῆς στρατιωτικῆς του ὑπηρεσίας ἀπεσύρθη εἰς τι κτῆμα οὐτινος διευθύνει τὴν καλλιέργειαν, καὶ ὅτι ἔκτοτε ζῇ εὐδαίμων καὶ πιστὸς εἰς τὰς συντηρητικὰς του ἀρχάς. Τὸ περὶ τῶν συντηρητικῶν αὐτοῦ ἀρχῶν κεφάλαιον ἐθεώρει, φαίνεται, ὡς τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον με καὶ ἤρξατο ἀναπτύσσων μοι αὐτὸ διὰ μακρῶν λίαν πληκτικῶς καὶ μονοτόνως. Ἡ μετὰ πτωσις αὕτη ἀπὸ τοῦ εὐθύμου ἐκείνου προσομίον ἐπέφερε τὴν ἀντίδρασιν ἐπ' ἐμοῦ καὶ ἠσθανόμην τὰ βλέφαρά μου κλειόντα, ὅτε ὠθησις διὰ τοῦ ἀγκῶνός του ἀνεκάλεσε πτὴν προσοχήν μου ἐπὶ τοῦ σπουδαιωτάτου θέματος, ὅπερ τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐπραγματεύετο. Ἦτο δὲ τοῦτο τὰ ἀναστήματα τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τῶν Χοχενζόλερν.

— Φαντασθῆτε, κύριέ μου, ἔλεγεν, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ εἶνε ἐν μέτρον καὶ 86 ἑκατοστὰ ὑψηλός.

(4) Der König in Thule ἐπιγράφεται καὶ εἶνε ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων Balladen, ἃς ἔγραψεν ὁ φιλόσοφος ποιητής.

Καὶ ἀμέσως ὠθησις διὰ τοῦ ἀγκῶνος καὶ γέλωσ αὐταρεσκείας.

— Ἄλλὰ συλλογισθῆτε, ἐξηκολούθει, ὅτι ὁ διάδοχος τὸν περνᾷ. Δὲν θὰ τὸ πιστεύσητε; Εἶνε 1 καὶ 89! Περιφνημος κατεργάρης.

Καὶ πάλιν νέα ὠθησις διὰ τοῦ ἀγκῶνος καὶ γέλωσ ἀκράτητος.

— Ποῖος εἶνε ὁ περιφνημος κατεργάρης; ἐρωτῶ δειλιῶς.

— Ὁ διάδοχος, ἀγαπητέ μου, ὁ διάδοχος, ὁ θελκτικὸς μας Fritz!

Καὶ ἐπακολουθοῦσι τρεῖς ὠθήσεις διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τῆς πλευρᾶς καὶ γέλωσ ἡλιθίου.

Δὲν ἐκράτηθην πλέον. Ἡ ἡλιθιότης του ἦτο μὲν κατ' ἀρχὰς διασκεδαστικὴ, ἀλλ' εἶτα ἐξελισσομένη εἰς διηγήσεις καὶ δημηγορίας κατέστη ὀχληρά, ἀναπτύξασα δὲ καὶ οἰκειότητα, ἧς τὸν τύπον ἔφερον αἱ πλευραὶ μου, μοι ἀπήρσκει καθ' ὀλοκληρίαν καὶ μὲ παρῶργίζε. Διὸ μετὰ τὸ τελευταῖον διὰ τοῦ ἀγκῶνος πραξικόπημά του :

— Προσπαθήσατε νὰ κοιμηθῆτε, κύριε, τῷ λέγω, διότι ἀνησυχούμεν τοὺς ἄλλους. Καλὴν νύκτα σας.

Οὕτως ἀποτόμως ἠλευθερώθην ἀπ' αὐτοῦ καὶ κατῶρθωσα ν' ἀπολαύσω ἡσυχίας τινὸς μέχρι τῆς πέμπτης πρωϊνῆς ὥρας, ὅτε ἐξύπνησα.

Ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς ἀμάξης προκύψας ἠσθανόμην τὸν πρωϊνὸν ἄεμον δροσίζοντά μοι τὸ πρόσωπον καὶ ἐθαύμαζον τὴν πρὸ ἐμοῦ μαγευτικὴν φύσιν. Δυστυχῶς ὁ Ρήνος οἰοῖται ἐκδικούμενός με εἶχε κρατήσῃ τὸν λόγον του καὶ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλήν του. Ἡ δ' ὀμίχλη, καίπερ οὐχὶ τόσον πυκνὴ, δὲν ἄφινεν ἐν τούτοις τὸ βλέμμα νὰ εἰσδύσῃ βαθέως εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ νὰ θαυμάσῃ τὰ θέληγτρα τῶν πέριξ τοπειῶν καὶ τὰ χαριτωμένα χωριῖδια, ἅτινα συνηντῶμεν καθ' ὁδόν. Καὶ ὅμως ὅ,τι ἠδυνάμεθα νὰ βλέπωμεν ἦν ἀρκετὸν νὰ μᾶς ἀποζημιώσῃ. Κάτωθεν ἡμῶν πράσινος τάπησ ἐξετείνετο μέχρι πῆς ὀχθῆς τοῦ ἐκεῖ πλησίον βέοντος Ρήνου, ὅστις ὑπερήφανος ἐκύλιε τὸ κυανοῦν του βεῦμα ἐν μέσφ ὀχθῶν ὀλοσκειπῶν καὶ καταρῦτων ἐξ ἀμπελώνων. Καὶ αὕτη δὲ ἡ βαθμηδὸν ἀραιουμένη ὀμίχλη συντελεῖ εἰς τὰ θέληγτρα τῆς πέριξ μαγευτικῆς φύσεως, ὁμοιάζουσα πρὸς πέπλον, ὃν ὡς τρυφερός ἐραστής ὁ οὐρανὸς ἔρριπεν ἐπὶ τῆς ἐρωμένης του γῆς, ἵνα προσφυλάξῃ τὴν ἐκεῖ καλλονήν της ἀπὸ τῶν κροκοθαφῶν ἐκ ζηλοτυπίας ἀκτίγων τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου.

Μίαν ὥραν διήρκεστον ἡ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἐξέλιξις τοῦ μεγαλοπρεποῦς πανοράματος, καὶ εἶτα εἰσήλθομεν εἰς Basel. Ἡ πόλις αὕτη κειμένη ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ὀροθητικῆς γραμμῆς τῆς Γερμανίας καὶ Ἑλβετίας καὶ ἰδρυθεῖσα κατὰ τὴν Α'. ἑκατονταετηρίδα μ. Χ. εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ τῶν δύο ὀχθῶν τοῦ Ρήνου καὶ διαιρεῖται εἰς μικρὰν καὶ μεγάλην Βάσελ, συνδεομένης μεταξὺ

των διὰ τεσσάρων γεφυρῶν. Τὸ ὄνομά της, Basel, ὅπερ εἶνε παραρθηρὰ τοῦ λατινικοῦ Basilia, ὀφείλει εἰς τὸν Βαλεντινιανόν Α'. κτίσαντα αὐτότη ἀνάκτορόν τι, ἤτοι βασιλεία. Ἄλλ' ἡ παράδοσις τῇ ἐχάρισε τὸ ὄνομα *Χρυσῆ Πύλη*, διότι αἰετοί τε ἤνθησαν ἐκεῖ ἡ βιομηχανία καὶ τὸ εμπόριον. Καὶ σήμερον ἔτι θεωρεῖται ἡ πλουσιωτάτη ἴσως τῶν ἑλβετικῶν πόλεων ἀριθμοῦσα μεταξὺ ἐξήκοντα χιλιάδων κατοίκων ὑπὲρ τὴν ἑκατοστὴν τοιούτων κεκτημένωι περιουσίαν ὑπερβαίνουσαν τὸ ἑκατομμύριον. Ἡ κυριωτέρα βιομηχανία της σήμερον εἶνε ἡ τῶν μεταξωτῶν ταινιῶν, ὧν ἡ ἔτησια παραγωγή ἀνέρχεται εἰς ἄξιαν πεντήκοντα ἑκατομμυρίων.

Ἄλλὰ δι' ἐμὲ οὔτε ἀπὸ τῆς ἀπόφεις ταύτης ἡδύνατο νὰ ἔχη ἡ Βάσελ ἐνδιαφέρον τι οὔτε ἄλλως πως. Διότι ὀλίγα μόνον τέταρτα τῆς ὥρας ἔμελλον νὰ παραμείνω ἐκεῖ. Καὶ λοιπὸν οὔτε ἐκδρομὴν ἀνά τὴν πόλιν ἡδύναμην νὰ ἐπιχειρήσω, οὔτε περὶ ἄλλου τινός νὰ σκεφθῶ εἰμὴ περὶ τοῦ πῶς ἡδύναμην ταχύτερον νὰ τὼνώσω τὸ σῶμά μου διὰ καλοῦ τινος καφέ. Ἄλλὰ προηγουμένως ἔπρεπε νὰ ὑποστῶ τὴν τελωνειακὴν ἐπιθεώρησιν τῶν ἀποσκευῶν μου. Ἐγὼ λοιπὸν λαμβάνω θέσιν εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀναμενόντων τὸν ἀρμόδιον ὑπάλληλον, σπουδάζω τοὺς ἐκεῖ περιφερομένους ἀξιωματικούς τοῦ ἑλβετικοῦ στρατοῦ, ἀναμεινῆσκοντας τοὺς περιφήμους καιροὺς τῆς ἔθνοφυλακῆς μας. Τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῶν προχείρων κατὰ Κυριακὴν ἀξιωματικῶν, οὗς ἡ εὐφυΐα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶχεν ἐπονομάσει *ξυλίνους* καὶ ὧν τὴν ἀνάμνησιν καὶ αὐτοὶ οἱ νεώτεροι τερψιθύμως διετήρησαν παρ' ἡμῖν, καθόσον μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀνεθίουν κατὰ τὰς ἐκλογάς, τὸ εἶδος λοιπὸν ἐκεῖνο τῶν αὐτοσχεδίων βαθμοφόρων βλέπει τις ἐν Ἑλβετία ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ. Καὶ ἂν μάλιστα ὁ τὸ πρῶτον βλέπων αὐτοὺς ἔρχεται ἐκ Πρωσίας, ὅπου συνήθισε νὰ βλέπῃ τὸ ἀκαμπτον ἐκεῖνο καὶ οἰοεῖ χαλύβδινον τῶν πρῶστων ἀξιωματικῶν παράστημα, εὐρίσκει τὴν διαφορὰν τοιαύτην, ὥστε ἡ μεταπτώσις φέρει ἀληθῶς τὸν γέλωτα.

Ἀπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τὴν προσοχὴν μου ἀποσπᾷ ἡ περίξ ἐμοῦ ἡχοῦσα γλῶσσα, μίγμα ἀλλόκοτον γερμανικῆς καὶ γαλλικῆς, ὅπερ αὐστηρῶς ἐξεταζόμενον, οὔτε γαλλικὴ εἶνε οὔτε γερμανικὴ. Ἐκεῖ αἱ γλῶσσαι τῶν δύο πολεμίων ἔθνῶν συνηνώθησαν παραδόξως εἰς μίαν, καὶ οὕτως οἱ δύο ἔχθροὶ ζῶσιν ἀδελφωμένοι εἰς τὰ ἑλβετικά στόματα.

Οἱ τελωνειακοὶ ὑπάλληλοι ἐρωτῶσι μόνον περὶ καπνοῦ. Ὁ λόγος τινός, ὅτι δὲν ἔχει τοιοῦτον, ἀρκεῖ. Τόσον ἀληθῶς τίμιοι, φαίνονται τούλαχιστον, οἱ πολῖται τῆς δημοκρατομένης Ἑλβετίας, ὥστε ἀρκοῦνται εἰς τὴν ἀπλὴν ταύτην διαθεβαίωσιν. Ἡ περαιτέρω ἔρευνα οὔτε ἐπιπολαίως κἄν γίνεται. Ἐν βλέμμα μόνον ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ

τῆς ἀποσκευῆς καὶ ἡ ἐξέλεξις ἐπερατώθη. Καὶ ἀνελογίσθην ἐγὼ ὁ τάλας τὰς ἀμφοτελωνίδας μας, τὰς νομοθετικὰς ἡμῶν περιφρουρήσεις, ὅσα ἀναγινώσκω καθ' ἡμέραν εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἐφημερίδας περὶ λαθρεμποριῶν, καὶ ἐπεθύμησα νὰ εἶχον τὴν δύναμιν νὰ μεταφουτεύσω τελεσφόρως εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν σπόρον αὐτὸν τῆς ἐλβετικῆς τιμιότητος καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς νόμους. Οὐδείς τῶν ἐκεῖ ἄμα ἐρωτηθεὶς ἐσκέφθη νὰ ἀποκρύψῃ καπνὸν ἂν εἶχε τοιοῦτον. Διὸ καὶ ἐξεπλάγην ὅταν ἠρωτήθην μὲν ὁ παραστάτης μου καὶ ἀπήνησεν ὄχι, ἤκουσα ὅμως τὸν ὑπάλληλον λέγοντα πρὸς αὐτόν:

— Καὶ ὅμως, κύριε, φέρετε ὑπὸ μάλῃς ἐντὸς τοῦ μανδηλίου σας ὀλόκληρον κιβώτιον σιγάρων. Βστράφην ἐκπληκτος καὶ ἔτι μᾶλλον ἐκπλησόμενος εἶδον τὸν οὕτω κατηγορούμενον γελῶντα καὶ ἐκδιπλώνοντα τὸ ὑποπτον δέμα, διὰ τῶν ἀνοιχτῶν τοῦ ὁποίου πτυχῶν λίαν εὐδιακρίτως ἐφαίνοντο αἱ πλευραὶ κιβωτιοῦ σιγάρων τῆς Ἄθίνας. Ἐβλυσεν ἡσύχως τοὺς κόμβους τοῦ μανδηλίου καὶ εἶτα μετὰ προσοχῆς ἀποσύρας αὐτό, ἀπεκάλυψεν ὄντως κιβώτιον σιγάρων, ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ σχισμαὶ ἐπιμήκεις τὸ εἶχαν μεταβάλλει εἰς κλωθῶν, ἐντὸς δὲ τοῦ προχείρου τούτου κλωθοῦ ἐπῆδα χαριτωμένον καναρίνιον. Ἐνοεῖται ὅτι ὁ γέλως τοῦ τελωνειακοῦ ὑπάλληλου μεταδόθη εἰς ὅλην τὴν γραμμὴν, ἡ δὲ ἑλβετικὴ εἰλικρίνεια καὶ τιμιότης διεσώθη.

Μετ' ὀλίγον ἐκαθήμεν περὶ τράπεζαν τοῦ ἐν τῷ σταθμῷ καφενεῖου, καὶ πρὸ κυπέλλου ἀγγιζόντος καφέ μετὰ γάλακτος. Ἐμπροσθέν μου δοχεῖον λαμπροῦ ἑλβετικοῦ βουτύρου καὶ ἄλλο χρυσιζόντος μέλιτος πλήρες, μοι ὑπόσχονται λίαν εὐάρεστον συνοδείαν διὰ τὸν πρωϊνόν μου καφέ. Ἐπῆλειφον λοιπὸν τὸ βούτημά μου διὰ βουτύρου καὶ μέλιτος, ὅπως γλυκάνω καὶ εὐκολύνω τὴν κατασίγασιν τῆς ἐσθινῆς ἐκείνης πείνης ἀλλ' ἡ τιμωρία τῆς ἀπολάυσεως μ' ἐπερίμενε σκληρὰ μετ' οὐ πολὺ. Διότι τὸ μέλι ἐκεῖνο ὅπερ μόλις ἤγγισα ὑπελογίσθη εἰς λογαριασμόν μου ἀντὶ ἐνός φράγκου, τὸ δὲ βούτυρον ἀντὶ ἡμίσεος, καὶ οὕτως ἡ τιμὴ τοῦ καφέ μου ὑπερέβη τὰ δύο φράγκα! Ὅταν δ' ἐξέφρασα εἰς τὴν ὑπηρέτριαν τὴν ἀπορίαν μου διὰ τὸ ποσὸν καὶ παρετήρησα, ὅτι μόλις ἤγγισα τὰ παρατεθειμένα, αὕτη λίαν ἀφελῶς μοι ἀπεκρίθη:

— Ἡμπορούσατε ν' ἀδειάσετε ὀλοσχερῶς καὶ τὰ δύο δοχεῖα, πάλιν τὴν αὐτὴν τιμὴν θὰ ἐπληρώνατε. Ἐδῶ, βλέπετε, τὸ ποσὸν τῆς καταναλώσεως ἀφίνεται εἰς τὴν διάκρισιν....

— Καὶ αἱ τιμαὶ εἰς τὴν ἀδιακρίσιν, δέκοσα. Ὁ γέλως τῆς ζωηρᾶς ἑλβετικῆς μοὶ εἰδοῦσα, ὅτι πρέπει τις νὰ φανῇ ἀδιακρίτος εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἵνα πληρώσῃ δικαίως.

Ὁ κῶδων ἐν τούτοις τῆς διὰ Ζυρίχην ἀμαξοστοιχίας κρούεται διὰ πρώτην φοράν, ἐγὼ δὲ

ἀγοράσας τὸ εἰσιτήριόν μου λαμβάνω θέσιν ἐν τῇ ἀμάξῃ. Ἡ συρροή τῶν ἐπιβατῶν ἔνεκα τῆς ἐν Ζυρίχῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τελομένης ἑορτῆς τῶν ἐκθετῶν εἶνε μεγίστη, αἱ δὲ ἀμάξαι πληροῦνται ἀμέσως. Ἀλλὰ τὸ ταξίδιον εἶνε μόλις τρίωρον καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὸ μαρτύριον τοῦ συνωστισμού ἔχει τοῦλάχιστον τὸ προτέρημα νὰ εἶνε σύντομον. Μόλις εἴχομεν ἐκκινήσει καὶ ἐφαίνετο μακρόθεν τὸ χωρίον τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ὕπερ ὑπερφάνως ἀποκαλοῦσιν οἱ ἔλθετο! ἑλβετικὰς *Θερμοπύλας*. Διότι ἐκεῖ, ληγουσῆς τῆς *ΙΔ'* ἐκατονταετηρίδος, δρᾶξ ἑλβετῶν ἀντετάχθη ἡρωικῶς πρὸς τεσσαρακονταπλασίους γάλλους καὶ ἐκ τῶν δέκα πέντε ἐκείνων ἐκατοντάδων τῶν ἑλβετῶν πολεμιστῶν μόλις δέκα ἄνδρες ἀπέμειναν ζῶντες. Μετ' ὀλίγον διερχόμεθα ἔμπροσθεν τοῦ χωρίου ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ ἐνόσχος αὕτη πανωλεθρία καὶ ἀντικρύζομεν ὀλίγον ἀπωτέρω καὶ πάλιν τὸν Ρήνον, οὐχὶ πλέον καισαρικόν ἀλλὰ δημοκρατικόν. Τὸ ρεῖθρον τοῦ ἑλβετικοῦ Ρήνου εἶνε πλατὺ ἐνταῦθα καὶ ὀμαλόν, μόλις δὲ μετ' ἀρκετὸν διάστημα διακόπτεται ἡ ὀμαλότης αὕτη ὑπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ *Ρήνου Πέτρας* (*Stein a/R*), ἥτις ὡς νησίδιον ἐκ λίθου ἀνακύπτει ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κοίτης αὐτοῦ. Ἡ περίξ φύσις ἐφ' ὅσον προχωροῦμεν καθίσταται μαγευτικώτερα καὶ γήλοφοι χλοεροὶ διαδέχονται ἀλλήλους, λειμῶνες δὲ καταπράσινοι ἀνακουφίζουν εὐάρεστος τὰ βλέμματα ἡμῶν. Ἄνὰ πυκνὰ καὶ συνεχῆ διαστήματα Ἐσταυρωμένος παρὰ τὴν ὁδὸν ἐπισύρει τῆς δροσερᾶς ποιμενίδος τὰ εὐλαβῆ φιλήματα ἢ σταματᾶ τοῦ ὁδοιπόρου τὸ βῆμα παρὰ τὴν χλοερὰν ἀτραπὸν! Τόσον εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ χώρα αὕτη τῆς ἀκράτου ἐλευθερίας εἶνε ἐπίσης καὶ κοιτῆς βαθυτάτων προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν. Ὅταν δὲ ὁ Schiller ἔθετεν εἰς τὸ στόμα τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου τὸν περὶ Πάπα στίχον:

Was er euch thut, das nehmet an von Gott,

ἐδείκνυε πόσον βαθέως εἶχε σπουδάσει καὶ κατανοήσει τὸ παρὰ τῷ δημοκρατικῷ τούτῳ λαῷ κυριεῦον θρησκευτικὸν αἶσθημα!

Μετ' οὐ πολὺ σήραγξ διασχίζουσα τὸ Bötzenberg μοι ἀνέμνησεν ὅτι πρὸ πολλοῦ εὕρισκόμην εἰς τὴν χώραν τῶν τοιούτων μεγάλων μηχανικῶν ἔργων. Καὶ ὀλίγα μὲν λεπτὰ τῆς ὥρας διήρκεσε μόλις ἡ διάβασις τῆς ὑπὲρ τὰ δύο καὶ ἡμισυ χιλιόμετρα ἐκτεινομένης ταύτης σήραγγος, ἀλλ' ἢ εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἕξοδος παρήγαγεν ἐν ἡμῖν ἀνακουφισίον τινα καὶ ἔτι ὠραιότερα παρουσίασε πρὸς ἡμᾶς τὰ περίξ τοπεῖα. Ἦν δ' ἀληθῶς ἡ μεγαλοπρεπῆς ἐκείνη σκηνογραφία τῆς φύσεως ἐκπληκτικῶς ὠραία.

Διεσχίζομεν χώραν πλουσίαν εἰς βλάστησιν, τὴν ὑπὸ τοῦ Aare δαψιλῶς βρεχομένην καὶ πυκνῶς κατοικοῦμένην κοιλάδα, εἰς δὲ τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος ἐβλέπομεν ἐπιβλητικὴν τὴν σειρὰν

τῶν Ἄλπεων μέχρι τοῦ ὄρους τῆς Παρθένου (*Jungfrau*), καὶ ἐν ἀπόπτῳ τὸ Ἀψβούργον (*Habsburg*), τὴν κοιτίδα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου τῆς Αὐστρίας.

Ἐν μέσῳ τοιούτου πανοράματος ταξειδεύοντες ἐφθάσαμεν εἰς Ζυρίχην μικρὸν πρὸ τῆς δεκάτης πρωϊνῆς ὥρας. Ἀφικνούμενη τέλος πάντων εἰς τὴν πόλιν περὶ ἧς εἶχον ἀναγνώσει, ὅτι ὁ μὲν Benvenuto Cellini ἀπεκάλεσεν αὐτὴν «ἀξιοθαύμαστον καὶ γλαφυρὰν ὡς πολύτιμον λίθον» ἄλλοι δ' ἔνεκα τῶν καταφύτων προαστείων τῆς ὠνόμασαν πόλιν τῶν κήπων καὶ ἄλλοι διὰ τὴν εἰς τὰς τέχνας ἐπίδοσιν Ἀθήνας παρὰ τὸν *Λιμματόν* (*Limmat-Athen*). Ἄλλ' ἐγὼ γνωρίζων ὅτι πολλαὶ γερμανικαὶ πόλεις διεκδικοῦσι τὴν τιμὴν νὰ προσκολληθῶσιν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ποταμοῦ, ὅστις τὰς διαβρέχει, τὸ ὄνομα τοῦ ἄστεος τῆς Παλλάδος (¹), περὶ μὲν τοῦ τελευταίου ἐπιθέτου ἐπεφυλάχθη λίαν, περὶ δὲ τῶν δύο ἄλλων ἀνέβαλα τὴν ἀπόφασιν μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου εἰς τὴν πόλιν.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ πρώτη μου φροντίς ἦν νὰ σπεύσω πρὸς εὐρεσιν ξενοδοχείου καὶ εἰσῆλθον εἰς ἐν τῶν παρὰ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ἐγκαίρως ὄντως, διότι, ὡς ἔμαθον μετὰ τινος ὥρας, ἡ εὐρεσις ὁματίου κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦν θαῦμα ἔνεκα τῆς ἐκτάκτου συρροῆς τῶν ξένων. Τὸ χάριν τῶν ἑορτῶν πανταχόθεν τῆς Ἑλβετίας συρρεῦσαν πλήθος εἶχε φέρει εἰς εὐχάριστον μὲν ἀναστάτωσιν τὰ ξενοδοχεῖα, εἰς δυσάρεστον δ' ἀπόγνωσιν τοὺς ὑπηρετάς αὐτῶν. Τοιαύτη σύγχυσις τοῦλάχιστον ἐπεκράτει μετὰξὺ τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ τοῦ ξενοδοχείου ἐν ᾧ κατέλυον, ὥστε ἀφοῦ μάτην τρεῖς ἐξήτησα ὕδωρ καὶ δὲν μοὶ ἔφερον, καὶ ἀφοῦ μάτην ἐπέεζον ἐπὶ πέντε λεπτὰ τὸν ἠλεκτρικὸν κώδωνα καὶ οὐδεὶς ἤρξατο, ἠναγκάστην ἡμίγυμνος ἀ ἐξέλθω εἰς τὸν διάδρομον, καὶ συλλαβὼν ἀπὸ τοῦ βραχίονος διερχομένην ὑπηρετρίαν νὰ προσφωνήσω δι' ὅλης τῆς περιφραστικῆς λεπτότητος, ἦν ἐγκλείει ἡ γερμανικὴ γλῶσσα, οὕτω:

— Δύναμαι νὰ ἐπιτρέψω ἑμαυτῷ, δεσποινίς, νὰ ἐρωτήσῃ ὑμᾶς, ἐὰν ὀφείλῃ τις νὰ ἐλπίσῃ, ὅτι δύναται ἐνταῦθα ν' ἀποκτήσῃ ὀλίγον . . . νερόν διὰ νίψιμον;

Ἡ ῥοδοπάρειος Ἑλβετις ἐξεκαρδίσθη γελῶσα καὶ ἐκλαβοῦσά με βεβαίως ὡς παράφρονα, μοὶ ἐκόμισε πρὸς μεγάλην μου εὐτυχίαν μίαν φιάλην καὶ δύο λαγίνους πλήρεις. Οὕτω κατώρθωσα μετ' ἀληθεῖς ἀγῶνας δροσισθεῖς καὶ καθαρισθεῖς, νὰ ἐξέλθω μετ' ὀλίγον εἰς τὴν πόλιν.

P.

1. Τὸ Βερολίον ἀξιοῖ τὸ ὄνομα Ἀθῆναι παρὰ τὸν Σπρέαν, ὡς τὸ Μόναχον θέλει νὰ καλεῖται Ἀθῆναι παρὰ τὸν Ἰσαρον καὶ ἡ Δρέσδη Ἀθῆναι παρὰ τὸν Ἐλβαρ κλπ.